

Ki v noči dvomov, zmót so zor sijajni,
 Na šumnem morju sidro mladeži,
 Ki na obzorju duha z visočine
 Obsévajo temóte domovine.

In ták, o vodja nam nepozabljivi!
 Modrice sinom tudi Ti si bil, —
 V dobroti blagi, v kári zanašljivi
 Po očevo mladino si gojil;
 Državo, narod si v ljubezni živi —
 Poklicu vdan — podpiral in častil;
 Po potih modro vodil vedo znanskih
 Sinove dveh si národov slovanskih.

Ak druge boj kedáj bo siloviti
 Še v pózni zgodovini iménoval,
 Jih zelen lovor krog glavé oviti
 Pred vnuki našimi prslavljeval:
 Značaj pa Tebe moški, plemeniti
 Še više bode povelíčeval
 In v blagru rodovitno Tvoje djanje
 Svetilo bo brez pége se najmanje.

Zató pa s Čehi bratje njih Slovenci
 Prebridko zgubo objokujemo,
 In mi, ki bili Tvoji smo učenci,
 Spominico darujemo le-tó.
 O naj se blagovoljno sklene z venci,
 Ki jih na rani grob pokladajo
 Država, národ in pa rodovina,
 Še venec naš — hvaležnega spomina!

Spomini na Dunaj in okolico.

Posnel po svojem dnevniku Josip Levičnik, ljudski učitelj.

(Dalje.)

Moje načelo:

Kar lepega vidíš, hvalevrednega slíšš, koristnega akusíš, zapiš! — Po tej poti otmeš marskaj pozabljivosti, in postaviš hkrati sam sebi stalni spominek po prišlovici latinski: „Littera scripta manet“, ali po našem: „Zapisana čerka ostane“.

Popoldan zadnjega dneva svojega bivanja na Dunaji porabil sem v to, da sem obiskal še nekatere bolj znamenite kraje (med drugimi še enkrat metropolitansko cerkev pri sv. Štefanu); poslovljal sem se dalje od malega števila dobrih znancev, nakupoval malih spominkov za svoje

prijatle v daljni domovini in tudi za se. Zlasti sem želel v vednem živem spominu ohraniti obraze nepozabljivih g. g. profesorjev gospodarstvenega kurza, toraj sem si omislil njihove fotografije kot dragi spomin. Pa tudi brez male nevolje ni smel minuti zadnji dan. Vložili smo bili učitelji prošnjo za znižano vožnjo na železnici ob popotvanju proti domu. Reči moram, da nam je slavno ravnateljstvo južne železnice to radovoljno dovolilo; samo popotovati bi bili morali od Dunaja do Ljubljane brez vsake pomudbe. To pa bi bila za take radovidneže, kot je ravno moja malenkost, vendar le malo prevelika skušnjava. Zderznil sem se bil toraj, iti osebno prosit k zgoraj imenovanemu vodstvu, naj se mi dovoli pomudba in prestanek popotvanja vsaj v Mürzzuschlag-u in Gradec-u. Ni tekla sicer gladko moja reč, in požreti sem moral med drugim célo opombo: „die Herren Schullehrer scheinen ja Lustreisen machen zu wollen!“ — ker mi je pa poslednjič čmerni gospod vendar le predelal dovoljni listič, kakor sem želel, sem mu tudi v sercu rad odpustil njegovo abotno govorjenje. Čudno je res na svetu! Premožni in vedoželjni ljudje potrosijo tisoče vsako leto na popotvanju, da bi se s tem izobraževali in likali; — mi ljudski učitelji pa bi bili smeli gledati lepa mesta in znamenite pokrajine le mimogrede ali iz daljave, kot nekdanj Mozes iz visoke gore obljubljeno deželo. Mimogrede naj tu omenim, da je oziroma na vožnjo po železnicah v naši Avstriji ravno v zadevi povoljne pomudbe na kakem kraju še mnogo mnogo pomanjkljivega in spremembe vrednega. Menim, če si kupim in pošteno plačam na železnici vožni listič iz katerega-kolj kraja v družega (se vé, da več železničnih čert ob enem, n. pr. južne, Rudolfove i. t. d. tu ne mislim, ampak le eno in isto,) da lukamatija ne bi postal zaradi tega že šepast, ako se med potjo en ali dva dneva kódom pomudim in potem na podlagi kupljenega lističa dalje popotujem. Na kako goljufijo ali ponarejenje vožnih listkov tako ni misliti, ker bi človek imel s tem preveč posla, in bi se mu tudi javaljne splačal trud. Povedal sem pa to javno, ker sem že večkrat slišal take pritožbe, akoravno vem, da moje besede tega gotovo predrugačile ne bodo. — —

Proti večeru so se prišli posloviti k nam skupaj stanujočim Gojenjskim učiteljem peteri dobri prijatli (res blage, zveste duše). Pri zmerni večerji in kozarcu dobre kapljice smo se zadnjikrat prijazno pomenkovali. Po osmi uri poslovimo se nekako težkega serca od prijetne izbe, ki nas je varovala 7 tednov; od prijaznih domačih, ki so nam proti resnično zmerni plači ves čas prav skerbljivo stregli, od prijatlov in Dunaja, ter odpotujemo v tamni noči proti kolodvoru. Ondi znidili smo se bili skoraj vsi slovenski učitelji iz Štajarskega, Koroškega, Kranjskega in Primorja za vsкупno odpotovanje; pridružilo se je bilo tudi nekaj nemških učenikov, dobrih nam znancev. V živih razgovorih čakali smo

vlakovega odhoda. Na dano znamenje zasedli smo vozove, in o iskrenem zaklicu: „Z Bogom! Dunaj!“ odpeljal nas je vlak v tamno jesensko noč.

Vsled naslova mojega pričujočega spisa bi bil dospel tedaj zdaj k sklepu. Ker pa me je že marsikdo zagotavljal, da je željno in z zadovoljnostjo prebiral moje potopisne spomine, povabim zveste svoje brate, naj me pospremiijo blagovoljno tudi še en čas na mojem popotvanji proti dragemu domu. —

Ker smo se bili združili odpotujoči učiteljski tovariši menda vsi v enem vagonu, in ker smo veselo zavest domohoda tudi še nekoliko zalijali z dobro kapljico slovečega vinskega pridelka iz Dunajske okolice, s čimur so si bili tovariši popotne čutarice napolnili, je bila tudi vólja čezdalje bolj židana, in petja, veselega šundra, šal in enacih razvedril je bilo toliko, da na spanje pač ni nihče mislil. Mimo mest, trgov in vasi derdrali smo v silni naglici, in prej kot smo pričakovali, bili smo pod Semernikom. Med tem prisijal je bil tudi mesec v svojem magičnobledem blišču, ter razsvitljeval nam na daljnem potu čez visoki avstrijsko-štajerski mejnik čudovite in ogromne železnične stavbe, katere so bile v noči še bolj velikanske videti. Vsaki zmed nas si je hotel ogledovati to resnično pravo stavbino čudo našega stoletja, kar se železnica čez Semernik z vso pravico sme imenovati. Okol 3. ure čez polnoč 25. septembra pripeljamo se v Mürrzuschlag, kjer je meni in pobratimu J. S. bila ura ločitve. Že pred odhodom od doma, sklenil sem bil, iz Dunaja nazaj gredé romati v slavno-znano Marijno Celje, in zdaj bil sem na tem, spolniti storjeno obljubo. Ker se je pridružil mojemu namenu tudi S., sva se toraj tu ločiti morala od vesele družbe. Zastonj bi se trudil, popisati občutke, ki so me sprehajali v trenutku, ko smo si zopet tu segali zvesti prijatli v roke, poslovivši se z nekaterim gotovo tu na zemlji za vselej. Ko pa je vlak odpeljal drage tovariše naprej, in sva ostala s S. v mračni noči na kolodvoru sama, dalječ od ljubega domovja in čisto med ptujimi ljudmi, mi je bilo še dokaj bolj tesno pri sercu. Moj namen je bil, da bi bila čakala s potnim tovarišem v kolodvorski gostilni svita juterne zore, kar so od nočnega čuvanja in ure vožnje utrujeni udje tudi na moč zahtevali; al stalo nama je naprej peš premeriti danes daljavo okol 12 ur, toraj je S. djal: kaj hočeva pohajkovati; odriniva koj naprej! In zgodilo se je tudi tako. (Dalje prih.)

Iz šole za šolo.

Odlomki iz kazavnega poduka.

I. Miza.

Kje je miza? Kje vtegne biti v izbi? Na sredi, pri peči, pri steni i. t. d. Kje so še mize? V kuhinji, na vertu, i. t. d. Ka-